

SÉRIA TEXTING: TRETIA KNIHA

Nedám Ti (vedieť)

Jedna noc s jeho pytónom mi nestačila...

TEAGAN HUNTER

*Nedám Ti
(vedieť)*

TEAGAN HUNTER

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Z anglického originálu Teagan Hunter: Can't Text This preložila Terézia Hurajová.

Translation © 2022 by Terézia Hurajová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Šmatláková

Jazyková korektúra Darina Kližanová

Copyright © 2018. CAN'T TEXT THIS by Teagan Hunter

Slovak edition © 2022 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín,
Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Grafická úprava Design Amorandi

ISBN 978-80-89761-95-1
EAN 9788089761951

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', skenovat' ani distribuovat' v žiadnej tlačenej ani elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa pirátstva materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte.

Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo zriadeniami je úplne náhodná.

Návštevníkom môjho blogu.
Ďakujem, že mi vždy rozžiarite deň.

1. Kapitola

MONTY

„Au!“

„Doriti, si v poriadku?“

„V pohode, len som si udrela hlavu do dávkovača na mydlo. Neprestávaj.“

Neznámy sa zasmieje. „Ani som neplánoval, Monty.“

Keď vysloví moje meno, zachichoce sa. Sčasti preto, lebo som pripitá, sčasti preto, lebo som si spomenula, čo povedal, keď ho počul po prvýkrát.

„Čau, som Monty.“

„Ahoj, Monty. Chceš vidieť môjho pytona?!“

Tie slová zamumlal s koketným úškrnom na tvári, a tak som podľahla.

Na svoju obranu, bola to najlepšia hláška, ktorou sa ma dnes večer chlap pokúsil zbaliť, a keďže som odhodlaná si v novom meste užívať, tak som sa do toho pustila naplno – sedím na skrínke na toaletách v bare s názvom Lola s chlapíkom, ktorého som práve spoznala.

Je novým dobrodružstvom a mimoriadne si ho užívam.

1 V angličtine python – odkaz na slávnu britskú komediálnu skupinu Monty Python (pozn. prekladateľky)

Jeho dotyk je nežný, no zároveň istý, a to tým najlepším možným spôsobom. Mohutnými rukami ma drží okolo pása tak pevne, že mi na ňom zostanú červené odtlačky, no nie modriny. Je to sexy. Dodáva mi to pocit bezpečia a zároveň pocit, že žijem.

Možno preto, lebo mi perami blúdi po sánke. Na pokožke cítim dotyk jeho strniska a užívam si každý okamih.

Priznávam, že sa to na mňa ani trochu nepodobá. Nie som ten typ dievčaťa. Nechrápem len tak s hocikým. Vlastne ani nebalím chalanov v bare. Som priemerná slušnička.

Viem to a som na to hrdá.

Nie som ani trochu zvodný typ, no keď som videla, ako na mňa tento chlap hľadí, cítila som sa byť hodná jeho bozkov.

A možno zo mňa hovorí alkohol.

Áno, asi to bude ten chľast.

Perami mi blúdi po krku. Nakloním sa k nemu a jeho dotyk si užívam viac, než by som asi mala. Jeho bozky sú pomalé, vlhké a dokonalé. Rukou mi prejde po chrbte až k vlasom, jemne si ich omotá okolo ruky a potiahne ich, aby som hlavu naklonila tak, ako potrebuje.

Nosom mi prejde po krku a ja si hlúpo pomyslím, že je to tá najviac sexy vec na svete.

„Voniaš potom, pivom a kvetmi.“ Nasleduje nežný bozk. „Prečo kvetmi?“ zamumle.

Neodpoviem mu.

Nemôžem.

Znovu ma pobožká.

Pomaly pohybuje perami po mojich, objavuje a dráždi ma, zisťuje, čo si môže dovoliť a ako spolu ladíme.

Rukou, ktorú mal zaborenú v mojich vlasoch, mi chytí tvár a tlak, ktorý cítim na sánke, je... sexy. Nie je to príliš, no ani dostatočne.

Jazykom vojde do mojich úst a ja sa takmer roztopím. Pohybuj ním nesmierne šikovne. A s istotou.

Tento chalan sa veru vie bozkávať.

Za život som síce pobozkala len troch chalanov, som si však istá, že dáva najlepšie bozky na svete. Vzhľadom na to, ako som z nich celá rozpálená, neexistuje, aby sa niekto bozkával lepšie.

Odlepí sa od mojich pier a znovu ma začne bozkávať na sánke. Tentoraz sa pomaly presunie až k citlivému miestu za uchom.

Pri tom dotyku sa zachichocem. Cítim, ako sa trasie od smiechu, a zahanbím sa.

„Prestaň, už dlho som s nikým nič nemala.“

„Hm. Určite preto tak nereaguješ.“

„Máš pravdu. Som do teba blázon, lebo ťa tak dokonale poznám.“

„Nebodaj to bol náznak sarkazmu? Niekto tu má podrezaný jazyk.“ Dotkne sa môjho ucha. „To sa mi páči.“

Mám chuť ho odstrčiť a zároveň si ho pritiahnuť bližšie.

Odstrčiť preto, lebo toto nie som ja. Takáto nebývam. Zvyčajne zo seba nechrlím uštipačné poznámky, a už vôbec nevyvádzam s cudzími chlapmi na toaletách.

Pritiahnuť preto, lebo lepší bozk už nezažijem.

Taktiež ma prepadne nepatrný náznak hanby.

„Obvykle pri chalanoch nebývam takáto... priamočiara.“

Rukou mi prejde po svetri a zatiahne za golier bielej blúzky, ktorý mi spod neho vytrča. „Ale nehovor.“

„Robíš si zo mňa dobrý deň? Sedím tu v kútiku hanby a ty si zo mňa strieľaš?“

Trochu sa odtiahne a v tej sekunde mi chýba jeho dotyk. Mierne sa schúlím, založím si ruky na hrudi a snažím sa znovu si navodiť stratený pocit tepla.

„Hanbíš sa?“

Zvráští tmavé obočie. Stojí tam, ruky má položené na mojich bokoch a čaká na odpoveď. Premeriavam si chalana, ktorého som mala ešte pred chvíľou medzi rozťahnutými nohami a ktorého osvecuje žltá žiara svetla nad nami.

Karamelovú pokožku má pokrytú – a myslím tým každý milimeter až ku krku – tetovaniami. V tieni svetla ich neviem celkom rozlúštiť, no i tak mi pripadajú nádherné.

Silnú hranatú sánku a plné ružové pery mu lemuje podmanivé strnisko. Farbu očí neviem dobre rozoznať, no všimnem si, že ich má sklené. Asi tiež priveľa vypil.

„Niet sa za čo hanbiť. Sme dospelí, užívame si jeden druhého – na tom nie je nič zlé.“

Skrútim sa od nervozity.

„Iba ak sa ti to nepáči...“

„Páči,“ odvetím akosi prirýchlo.

Nasleduje ďalší úškrn. „Áno? Tak o čo ide?“

Pokrútim hlavou. „O nič. Správam sa hlúpo.“

Zoskočí z pultu, v ktorom sú umiestnené umývadlá, a ten pod jeho váhou zavrzga.

To je ďalšia vec. Je obrovský. Samý sval a niečo mi napovedá, že pod sivým tričkom ukrýva tehličky na bruchu.

Tá predstava ma uchváti, pretože som v živote žiadne nevidela. Mám sto chutí sa ho dotknúť, a skôr než sa spamätám, pritiahnem si ho späť medzi nohy. Ruka mi vystrelí k jeho bruchu. Prekvapene pokrúti hlavou.

„Čo to stváraš, Monty?“ zašepká a jeho dych ma jemne poštekli na perách.

„Tehličky.“

„Čo?“

„Máš tehličky – tipujem tak osem.“

Len čo sa dotknem jeho nahej pokožky, vydá zo seba zvuk podobný sykotu. Neskutočne sa mi páči, ako znie. Ani čo by sa nášho spojenia nevedel nabažiť rovnako ako ja.

„Jedna... druhá...“

Hrudník sa mu začne zrýchlene nadvihovať.

„Tretia... štvrtá...“

Odzrazu ma zastaví a uprene mi hľadí do očí. Medzi nami je toľko tieňov, až ho sotva vidím. O to lákavejšie mi pripadá naše stretnutie.

„Šesť... mám ich šesť, Monty.“

Zamračím sa. „Pokazil si mi prekvapenie.“

Vrhne sa na moje pery a pri ich dotyku lapám po dychu. Urobí to tak náhle, že takmer sklúznem z pultu, zadok mi ostane visieť na kraji. Rýchlo si okolo neho omotám nohy, aby som nespadla, a uvedomím si, že ísť s ním na toalety bolo to najmúdrejšie rozhodnutie tohto večera.

Stoporeným penisom sa o mňa obtiera na tých správnych miestach a naozaj mám pocit, akoby sa ma dotýkal pytón, ako ho predtým nazval.

„Kuuuurva.“

V živote som počula hromadu nadávok. Nemám nič proti hrešeniu, ibaže z mojich úst to nikdy nevyznie prirodzene, preto to ani nerobím.

No z jeho úst? Ani to neznelo ako nadávka, skôr ako modlitba.

Rukami ma hľadí po nohách a zablúdi nimi pod sukňu, ktorú mám po kolená. Keď sa mi dotkne stehien a následne aj nohavičiek, nezastavím ho.

Som príliš stratená na to, aby som si priznala, že takéto veci by som s neznámym chlapom určite robiť nemala. Príliš stratená na to, aby ma to zaujímalo, pretože už mi prechádza po leme nohavičiek a hánkami mi prechádza po perách.

Hlavu si zaborí do môjho krku a prstami ma neprestáva hľadiť po leme nohavičiek. Zakaždým, keď sa ma dotkne, mám pocit, že vybuchnem. Nie je si istý, či zájsť ďalej.

No ja som si istá.

„Môžeš sa ma dotknúť, Robbie.“

Vydá zo seba ďalšiu modlitbu, zatiaľ čo mi jedným prsom vchádza do nohavičiek a hľadá to podstatné.

„Si celá mokrá,“ zašepká a znovu sa zmocní mojich pier.

Nie som si istá, či za to môžu jeho slová alebo bozky, no celé telo mám ako v plameňoch. Nie som na také slová zvyknutá.

Vrazí do mňa ďalší prst a ja strácam schopnosť sa čo i len pohnúť. Klíše nimi dnu a von, a keď sa mi palcom dotkne klitorisu, šokovane lapám po dychu.

Čo do pekla...

„Sprav to znovu.“

Znovu zo seba vydá hrdelný smiech a poslúchne. Krúži palcom a dokonale tlačí na všetky nervové zakončenia.

„Znovu.“

Poslúchne.

„Neprestávaj.“

Vtom celá vzplaniem. Nijako inak sa to nedá popísať. Mám pocit, akoby som sa rozpadla na tisíc márných kúskov, nohy sa mi chvejú, dych sa mi zasekol v hrdle a oči mi idú vyskočiť z jamiek.

Čítala som o tom v sestriných časopisoch, počula som, že je to najeuforickejší pocit na svete... a je to svätá pravda.

Pomaly sa vraciam k sebe a stále sa pri tom držím Robbieho, ktorý mi ešte jemne hladí klitoris. Dych sa mi spomaľuje.

„Si v pohode?“ spýta sa Robbie potichu.

„Som...“

Klopanie na dverách ma v sekunde vytrhne z opojenia a v hlave sa mi začína vyjasňovať.

Ach, preboha.

Čo som to urobila? Som na verejných záchodoch s celkom cudzím chlapom! Práve som mu... dovolila... robiť perverzности!

Srdce mi bije ako o závod, tentoraz však z nesprávnych dôvodov. Akosi nedokážem lapiť dych.

Strčím do obrovskej masy svalov, ktorá stojí predou mnou, a zoskočím z pultu. Uvoľní mi cestu a mračí sa na mňa.

„Monty?“

„Ja... toto...my...“ zajakávam sa a štvem ma, že sa neviem vykokať. „Čo som ti to len dovolila?!“

Zaškľabí sa a vyzerá zase o niečo príťažlivejšie. Podíde o dva kroky bližšie a tvár mi vezme do ruky. Pri jeho dotyku zhík-
nem a naštvem ma tak, že sa nezmôžem ani na slovo.

Perami sa mi obtrie o ucho. „Dotýkal som sa ťa, Monty. Dotýkal. Strčil som do teba prsty a hladil ti tvoj malý chutný klitoris, až kým si nevyvrcholila.“ Perami mi blúdi po tvári až k ústam a opäť ma pobozká.

Dovolím mu to. Dovolím mu pohltiť ma, prebrať kontrolu, bozkávať ma tak, ako si len zaumieni. Nevie, čo to do mňa vošlo, a momentálne je mi to fuk.

Až kým sa neozve ďalšie hlasné zabúčanie na dvere.

„Nie. Toto nie som ja. Ty... ty to nechápeš.“ Nasilu sa zasmejem. „Ako by si aj mohol, veď sa nepoznáme.“

Vydá zo seba otrávený povzdych a ani sa mu nedivím. Ja som sa už uvoľnila, on stojí predou mnou a... stojí aj niečo iné. „Myslel som, že sme to už prebrali.“

„Veď áno... ale ja... nemôžem. Nie som to ja.“

„Stále to omieľaš. Ako to myslíš?“

Rukou zamávam pozdĺž svojho tela. „Vidíš? Vidíš, ako som oblečená? Máš pocit, že z tohto oblečenia srší túžba po sexe na záchodoch?“

Pozera sa na mňa prísny pohľadom a ja cítim, ako mi pokožku zalieva horúčava. Premeria si ma od hlavy až po päty. Prezerá si moju pehavú tvár, ktorá zvyrazňuje dlhé ryšavé vlasy, čierny kašmírový sveter, spod ktorého vytrča biela

blúzka, kvetovanú sukňu po kolená, a skončí pri dokonale bielych kedskách.

Nevyzerám ako niekto, kto patrí na túto toaletu, nieto ešte do tohto baru. A už vôbec nie s ním. Obaja to dobre vieme.

Jeho mlčanie je pre mňa jasný pokyn na odchod.

Narýchlo si vyrovnám oblečenie a otočím sa smerom k pul-tu s umývadlami, hľadajúc malú kabelku, ktorú som mala so sebou, keď sme sem vtrhli. Pozriem sa do zrkadla, a hneď to aj oľutujem.

Pery mám spuchnuté, líca červené, pohľad zahmlený a moje vlasy pripomínajú vrabčie hniezdo.

Vyzerám, akoby som mala na rováši nejakú nemravnosť, čo, samozrejme, aj mám.

Keď zbadám svoju kabelku, pritiahnem si ju k sebe a skontrolujem, či v nej nič nechýba. Pohľad mi spočinie na prepisovačke.

Na jednej strane mám chuť vytrieliť z týchto záchodov a v živote Robbieho nevidieť. Hanbím sa za to, ako poľahky som mu podľahla, a som zdesená z toho, ako rýchlo si ma podmanil.

Na druhej strane mu túžim dať svoje číslo a dovoliť mu bozkávať ma, kedy si zaumieni.

A to sa mi vôbec nepodobá.

Čo to do mňa vošlo? *Alkohol.*

To je ono – musí to byť chľastom. Nezvyknem veľa piť, a dnes som do seba obrátila tri poháriky, skôr než Robbie vkročil do baru. Preto som tancovala, bavila sa s toľkými chalanmi, preto som stratila akékoľvek zábrany.

Keď pijem alkohol, som odvážnejšia.

A hlúpejšia.

Skôr než sa spamätám, spravím niečo, čo by som nikdy ži-vote neurobila.

Na papierovú utierku napíšem svoje číslo, strčím mu ju do ruky a utečiem.

2. Kapitola

ROBBIE

Toto je už štvrtýkrát po sebe, čo sa budím s boľavými guľami, a už mi to pekne pije krv.

A to všetko kvôli nej.

Monty.

Keď som ju zbadal, stála na opačnej strane miestnosti. Jej žiariace červené vlasy poľahky upútali moju pozornosť. Niečo ma k nej ťahalo bližšie. Úprimne povedané, nikdy som nebol na ryšavky. Išiel som skôr po babách s tmavými vlasmi, veľkými kozami a ešte väčšími zadkami. Mám svoj typ, a Monty to nie je.

Napriek tomu som si nemohol pomôcť, musel som ju spoznať.

Z diaľky pôsobila rozkošne. Zblízka? Priam *nádherne*.

Porcelánovú pleť mala obsypanú pehami. Veľké oči jej žiarili opojením a boli zelené ako smaragd.

Potom som si ju premeral celú a chcelo sa mi smiať. U Loly nemala čo hľadať. Jej miesto je niekde v pohodlí, napríklad v knižnici, nie v bare.

Bola naň príliš... *nedotknutá*.

Vedel som, že pre ňu nie som dosť dobrý, to mi však nezabránilo skúsiť ju zbaliť. Ihneď sme si sadli, rozhovor plynul

ľahko a aj sme sa nasmiali. Povedali sme si iba svoje mená, nič viac.

„Teraz budem asi opovážlivá, budeš mi to musieť odpustiť – hovorí zo mňa alkohol.“

Srkla si zo slamky, trčiacej z bledomodrého drinku, ktorý popijala, a ani nepočkala, kým odpoviem.

„Máš najpríťažlivejšie pery, aké som v živote videla, a mám chuť ich pobožkať.“

Vzal som ju za ruku a zaviedol na dámske záchody, vedel som totiž, že na pánskych je hotová spúšť. Ani na sekundu som nezaváhal a zdvihol som ju na pult umývadla.

„Chceš ma pobožkať?“ Prikývla. „Tak do toho, Monty.“

A veru ma pobožkala.

Prekvapilo ma, že mi dovolila dotýkať sa jej, a ešte viac ma zaskočilo, keď vybehla zo záchodov a nechala ma tam stáť s divokou erekciou.

Letmo pozriem na papierovú utierku ležiacu na nočnom stolíku.

Je to utierka, ktorú mi strčila do ruky, tá, na ktorú v rýchlosti naškriabala svoje číslo.

Zatiaľ som nič nepodnikol. Vzhľadom na to, ako rýchlo z tých záchodov zdupkala, neviem, či by som vôbec mal. Hoci napätie v rozkroku mi našepkáva niečo iné.

Nemôžem na ňu prestať myslieť, dostať ten obraz – vyvrátené oči, rozstrapatené dlhé vlasy, vyvrcholenie vďaka dotyku mojich prstov – z hlavy.

Pri tej predstave mi šklbne penisom, a tak siahnem rukou pod prikrývku, aby som ho upokojil.

Mysli na niečo iné, Robbie. Hocičo.

Posledné, čo potrebujem, je...

„Ockooooo!“

Toto.

Posledné, čo potrebujem, je toto.

Do izby vbehne môj sedemročný syn, a tak si rýchlo cez rozkrok prehodím vankúš.

„Kamoš, nevravel som ti, že máš klopať?“

Plecia mu poklesnú. „Dokelu, zabudol som.“

Vycúva z izby a zatvorí za sebou dvere. Neprejdú ani tri sekundy a už počujem, ako na ne klope.

„Kto je tam?“ spýtam sa a tvárim sa, že hrám jeho hru.

„Xavie. Tvoj syn. Som hladný.“

„Poď dnu.“

Znovu rozrazí dvere, namieri si to rovno k posteli a uvelebí sa pod hromadou prikrývok, ktoré som zo seba v noci odkopal.

„Chcem jesť.“

Pretočím sa na bok a hľadím na menšiu verziu seba. Sú dni, keď ma stále ohromuje, že som otec. *Ja*.

Mať deti som plánoval až oveľa neskôr. Určite nie v devätnástich, keď som ešte nemohol legálne piť a mal som pred sebou dekádu, ktorá mala byť plná zábavy a párty, nie vymieňania plienok a nočného vstávania.

No to sa stane, keď sa človek nechá uniesť a vykašle sa na ochranu. Dievča otehotnie a celý život sa vám v okamihu prevráti naruby.

Nebudem sa tváriť, že by som nechcel vrátiť čas, napraviť to, byť rozumný. Chcel. Viem, že aj ostatní, ktorí sa ocitli v rovnakej situácii, by urobili to isté. To však neznamená, že Xaviera – alebo Xavieho, ako ho ja rád volám – celým svojím srdcom neľúbim. Je pre mňa všetkým a som vďačný, že mi prišiel do života, hoci neplánovane.

„Tak ty chceš jesť?“ Prikývne. „Nikto nepovedal, že ťa musím kŕmiť.“

Zamračí sa. „Ockovia svojim deťom dávajú hračky, lásku a jedlo.“

Zasmejem sa. „Ale nehovor!“

„Áno, vravela to mamička.“

„Aj o tých hračkách?“

Uskriene sa, pokrčí plecami a zoskočí z postele. „Jasné. Tak už poď, trvá ti to večnosť.“

Xavie vybehne z izby, kučeravé vlasy mu pri tom celý čas poskakujú.

Zdvihnem sa a zamierim do kúpeľne. Odkopávam z cesty hračky, ktoré sa povalujú na dlážke. Musím Xaviemu pripomenúť, že skôr než odíde k mame, ten bordel si musí upratať.

„Ideš?“

Poriadne si otrasiem vtáka, umyjem si ruky a pokúšam sa potlačiť otrávený povzdych.

Ak niekto tvrdí, že deti nie sú vyčerpávajúce, tak klame, až sa práši.

Xavie je to najvyčerpávajúcejšie, čo sa mi v živote prihodilo. Stále si vyžaduje pozornosť, je úporný a vie byť neskutočne otravný.

No je môj a položil by som zaňho život.

„Buď trpezlivý...“ poviem mu, zatiaľ čo si utieram ruky.

„Nemôžem.“

Kráčam po našom malom byte smerom do kuchyne, kde ho nájdem sedieť za stolom, pripraveného jesť.

„Čo by si si dal, Xavie?“

„Vafle... slaninu... klobásku... keksíky. A aj palacinky!“

Zdvihnem obočie a on sa zachichoce.

„Dobre, tak len vafle.“

„S arašidovým maslom a malinami?“

Nadšene prikývne. „Prosím.“

„Hneď to bude.“

Otvorím dverka na mrazničke, vezmem balík kupovaných vaflí a začnem s ich prípravou. Nedelňé večery som zvykol tráviť na hracej konzole, v jednej ruke som mal burrito, v druhej ovládač. Teraz využívam obe ruky na varenie.

Rodičovstvo robí s človekom divy.

Odrazu zazvoní zvonček, Xavie zoskočí zo stoličky a beží k dverám, čo mu jeho nožičky stačia. „Idem!“

„Najprv sa pozri cez priezor, či to nie je nejaký podivín.“

Pri výbere toho bytu zavážilo najmä to, že je vhodný pre dieťa. Na dverách je priezor pre dospelých a druhý je pre dieťa – brilantný nápad.

„Je strýko Zach podivín?“ V jeho hlase počuť nadšenie, pretože môjho najlepšieho kamaráta priam zbožňuje.

Osud to zariadil tak, že som Zacha stretol v rovnaký večer, ako moja priateľka otehotnela.

Zozadu som vrazil do jeho nechutne drahého auta na semaforoch pred striptízovým klubom. Namiesto toho, aby sa našťaval, ma Zach vzal dnu a zaplatil mi tanec, lebo v ten deň mal v práci mimoriadne úspešný deň.

Iste, išlo len o druhotriedny klub a bol štvrtok, štyri hodiny poobede, takže nebolo na výber to najlepšie, no pri sledovaní nahých báb sme sa so Zachom zblížili.

A tak sa začalo naše kamarátstvo.

Bez neho by nebolo ani Xavieho, nielen preto, lebo ma podporuje ako nikto na svete, ale aj preto, lebo tanec, ktorý mi kúpil v tom klube, viedol k šialenému sexu s Xavieho mamou.

Život je zvláštny.

„Najväčší, akého poznám, nepúšťaj ho dnu.“

„Nie som podivín, som úžasný,“ povie Zach, keď Xavie otvorí dvere. „Ako sa máš, kamoško?“

Zakaždým, keď ho tak nazve, sa musím zasmiať, lebo pri tom znie ako Pauly Shore. Jedného dňa, keď môj syn vyrastie, predstavím mu herca, ktorý vládol môjmu detstvu. Tak konečne pochopí, prečo je strýko Zach super a zároveň trápny.

„Je zvláštne, že po tebe nemusím zbierať špinavé ponožky. Niekedy musíš prísť za mnou a Deliou, aby si otec oddýchol od tvojich vrtochov.“

Má pravdu. Už prešli štyri mesiace, odkedy bývam sám, stále si však na to zvykám. Donedávna, kým Zach nestretol „tú pravú“, sme boli spolubývajúci, no potom svoju prvú lásku – mňa – poslal kade ľahšie.

Žartujem... viac-menej.

Ak mám byť úprimný, sám som to Zachovi navrhol, keď som videl, že je pripravený. Okrem toho, už bolo načase. Býval som s ním už niekoľko rokov, a keby som odtiaľ nevypadol, nikdy by sa mi nepodarilo poriadne dospieť.

A tak som sa v dvadsiatich ôsmich rokoch po prvýkrát ocitol sám v dvojizbovom byte so sedemročným synom. Funguje nám to spolu a ja sa správam zodpovedne... väčšinou.

Teda pred štyrmi dňami som sa skoro vyspal na záchodoch so ženou, ktorú nepoznám.

Treba to trochu vyvážiť.

„Ja nemám žiadne vrtochy.“

„Rád by som namietal,“ ozvem sa.

„Veď počkaj, nastahujem sa k strýkovi Zachovi.“

Keď vojdú do kuchyne, vytiahnem z mikrovlnky vafle, položím ich na tanier, vezmem arašidové maslo a maliny z mrazničky. Položím ich na barový pult s príborovým nožíkom a namierim prstom na syna. „Nesľubuj to, čo nemôžeš splniť.“

„Najhorší. Otec. Na. Svete,“ povie Zach a sadne si za pult. „Dám si dve, prosím.“

„Urob si.“

„No tak, kamoš.“

„Áno, oci, strýko Zach prišiel až sem, aby sa s nami naraňkoval, a ty ho ani nenakrmiš? Myslel som, že otcovia majú dávať hračky, jedlo a lásku.“

„Deťom.“

„Strýko Zach je najväčšie decko, aké poznám.“